

Daniels bok – nummer etthundrasextiofem

Avtäckandet av den profetiska väven: från Alexander den store till det moderna Rom

Jeff Pippenger

2024-03-29

Vi skall nu betrakta den historia som utspelade sig i efterdyningarna av Alexander den stores plötsliga död, vilken representerar tiden från år 538 fram till ändens tid år 1798.

Och när han har trätt fram skall hans rike krossas och delas åt himlens fyra vindar, men inte åt hans efterkommande, inte heller enligt det välde som han utövade; ty hans rike skall ryckas bort och tillfalla andra än dem. Och kungen i söder skall bli stark, likaså en av hans furstar; och han skall bli starkare än han och utöva herravälde; hans välde skall vara ett stort välde. Och vid årens slut skall de förbinda sig med varandra; ty kungens dotter från södern skall komma till kungen i norr för att åstadkomma en överenskommelse. Men hon skall inte behålla armens kraft; inte heller skall han bestå, ej heller hans arm. Utan hon skall bli utlämnad, likaså de som förde henne dit, och han som avlade henne, och han som styrkte henne i dessa tider. Men från en telning av hennes rötter skall en träda fram i hans ställe; han skall komma med en här och tränga in i befästningen hos kungen i norr, och han skall gå till angrepp mot dem och vinna seger. Också deras gudar skall han föra som fångar till Egypten, tillsammans med deras furstar och deras dyrbara kärl av silver och guld; och han skall bestå flera år längre än kungen i norr. Så skall kungen i söder komma in i hans rike och sedan återvända till sitt eget land. Daniel 11:4-9.

Så småningom, efter att Alexander den stores rike hade brutits sönder, utvecklades de som kämpade om herraväldet över det forna riket till två huvudsakliga riken. Det ena riket behärskade södern av Alexanders forna välde och det andra behärskade norr. Från den tidpunkten identifieras de i den profetiska framställningen helt enkelt som kungen i söder och kungen i norr. När kampen om världsherraväldet har nått den punkt där den endast framställs som en konflikt mellan kungen i norr och kungen i söder, fortsätter symbolerna för dessa två riken genom hela kapitlet.

I vers fem blir kungen i söder etablerad, och han är stark, men kungen i norr är också stark och hans rike är större. Därefter, i vers sex, föreslår kungen i söder en allians med det nordliga riket. Fredsfördraget tryggas genom att kungen i söder ger sin dotter åt kungen i norr, så att kungen i norr kunde gifta sig med henne och bekräfta deras allians genom ett familjeband. Kungen i norr samtyckte, åsidosatte sin hustru och gifte sig med prinsessan från södern, och alliansen inleddes.

Till slut föder den sydliga prinsessan ett gossebarn, men till sist blir den nordlige kungen trött på sin nya hustru och förskjuter henne, såsom han hade gjort med sin första hustru, och tar tillbaka sin första hustru; men så snart den ursprungliga hustrun återinsätts och får tillfälle, dödar hon den nordlige kungen, hans sydliga brud, hennes barn och hela hennes egyptiska följe. Den ursprungliga hustruns handling att mörda den sydliga prinsessan och hennes barn väcker den sydliga prinsessans familjs vrede, och en av hennes bröder reser upp en här och angriper det nordliga riket.

Den sydliga hären segrar över den nordlige kungen, och den första hustrun som mördade den nordlige kungen, hans sydliga brud och barnet blir därefter avrättad. Den ursprungliga hustruns son, som hade insatts som den regerande kungen i norr vid sin fars död, tas till fånga och förs tillbaka till Egypten av den sydliga kungen, tillsammans med några egyptiska föremål och avgudar som hade tagits från det sydliga riket av det nordliga riket i tidigare strider. Väl i Egypten faller den tillfångatagne nordlige kungen av en häst och dör. Uriah Smith identifierar historien på följande sätt.

”VERS 6. Och vid årens slut skall de förena sig med varandra; ty sydens kungs dotter skall komma till nordens kung för att träffa en överenskommelse; men hon skall inte behålla armens kraft; inte heller skall han bestå, ej heller hans arm; utan hon skall bli utlämnad, och de som förde henne dit, och han som födde henne, och han som styrkte henne i dessa tider.”

”Det förekom täta krig mellan Egyptens och Syriens kungar. Särskilt var detta fallet med Ptolemaios Filadelfos, Egyptens andre kung, och Antiochos Theos, Syriens tredje kung. De kom slutligen överens om att sluta fred på villkor att Antiochos Theos skulle förskjuta sin tidigare hustru, Laodike, och hennes två söner samt gifta sig med Berenike, Ptolemaios Filadelfos’ dotter. Ptolemaios förde därför sin dotter till Antiochos och gav henne en väldig hemgift.

”Men hon skall inte behålla armens makt”; det vill säga sitt inflytande och sin makt hos Antiochos. Och så visade det sig; ty en kort tid därefter lät Antiochos, i en kärlekens ingivelse, sin förra hustru Laodike och hennes barn återkomma till hovet. Sedan säger profetian: ”Inte heller skall han [Antiochos] bestå, ej heller hans arm”, eller avkomma. Då Laodike hade återinsatts i gunst och makt, fruktade hon att Antiochos, i sitt lynnes ombytthet, åter skulle vanära henne och kalla tillbaka Berenike; och eftersom hon ansåg att intet mindre än hans död skulle vara ett verksamt skydd mot en sådan eventualitet, lät hon kort därefter förgifta honom. Inte heller efterträdde hans avkomma genom Berenike honom i riket; ty Laodike styrde händelserna så, att hon säkrade tronen åt sin äldste son, Seleukos Kallinikos.

”Men en sådan ondska kunde inte länge förbli ostraffad, såsom profetian vidare förutsäger och den fortsatta historien bevisar.

”VERS 7. Men från en gren av hennes rötter skall en träda fram i hans ställe, vilken skall komma med en här och tränga in i nordens konungs fästning, och han skall gå fram mot dem och segra. 8. Och också deras gudar skall han föra som fångar till Egypten, jämte deras furstar och deras dyrbara kärl av silver och guld; och han skall bestå flera år längre än nordens konung. 9. Så skall sydens konung komma in i sitt rike och återvända till sitt eget land.”

”Denna gren ur samma rot som Berenice var hennes broder, Ptolemaios Euergetes. Han hade knappt efterträtt sin fader, Ptolemaios Filadelfos, på Egyptens tron, förrän han, brinnande av iver att hämnas sin syster Berenices död, uppbådade en väldig här och invaderade den nordlige kungens område, det vill säga Seleukos Kallinikos’, som tillsammans med sin moder, Laodike, regerade i Syrien. Och han blev dem övermäktig, ja, till och med så att han erövrade Syrien, Kilikien, trakterna längre upp bortom Eufrat och nästan hela Asien. Men då han fick höra att ett uppror hade uppstått i Egypten och krävde hans återkomst hem, plundrade han Seleukos’

rike och tog fyrtio tusen talenter silver och dyrbara kärl samt två tusen fem hundra gudabilder. Bland dessa fanns de bilder som Kambyses fordom hade tagit från Egypten och fört till Persien. Egyptierna, som helt var hängivna åt avgudadyrkan, gav Ptolemaios titeln Euergetes, eller Vålgöraren, såsom en hedersbevisning för att han sålunda, efter många år, hade återställt deras fångna gudar.”

”Detta är, enligt biskop Newton, Hieronymus’ redogörelse, hämtad ur antika historieskrivare; men det finns, säger han, ännu bevarade författare som bekräftar flera av samma enskildheter. Appianus underrättar oss om att sedan Laodike hade dödat Antiochos, och därefter både Berenike och hennes barn, invaderade Ptolemaios, Philadelphos’ son, Syrien för att hämnas dessa mord, dödade Laodike och trängde fram ända till Babylon. Av Polybios får vi veta att Ptolemaios, med tillnamnet Euergetes, djupt förbittrad över den grymma behandling som hans syster Berenike utsatts för, tågade in i Syrien med en här och intog staden Seleukia, vilken sedan under några år hölls av de egyptiska kungarnas garnisoner. Så gick han in i konungen i norrs fäste. Polyainos försäkrar att Ptolemaios gjorde sig till herre över hela landet från Taurusberget ända till Indien, utan krig eller strid; men han tillskriver det av misstag fadern i stället för sonen. Justinus hävdar att om inte Ptolemaios hade återkallats till Egypten genom ett inhemskt uppror, skulle han ha tagit hela Seleukos’ rike i besittning. Konungen i söder kom således in i konungen i norrs välde och återvände till sitt eget land, såsom profeten hade förutsagt. Och han fortlevde också fler år än konungen i norr; ty Seleukos Kallinikos dog i landsflykt genom ett fall från sin häst, och Ptolemaios Euergetes överlevde honom i fyra eller fem år.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 250–252.

Ett profetiskt kännetecken hos Rom, och därmed hos kungen i norr, är att tre geografiska hinder måste övervinnas för att han skall bli befäst på tronen. Den förste kungen i norr i efterdyningarna av Alexanders sönderslagna rike blev etablerad genom Seleukos Nikator, som under en kort tid mellan 316 och 312 f.Kr. hade tjänat som general under Ptolemaios (kungen i söder). Vers fem berör detta förhållande när den säger: ”Och kungen i söder skall vara stark, och en av hans furstar; och han skall vara starkare än han.” Ptolemaios var kungen i söder, och han hade en general (en av hans furstar), som var bestämd att bli starkare än Ptolemaios, och den avslutande satsen i vers fem säger: ”och hava välde; hans välde skall vara ett stort välde.” Ptolemaios’ general Seleukos skulle bli den förste kungen i norr. Men för att Seleukos skulle bli kungen i norr måste han skilja sig från kungen i söder och därefter erövra tre geografiska områden.

Det första område som Seleukos erövrade var Östern år 301 f.Kr. Han erövrade därefter Västern (som hade innehafts av Kassanders efterträdare) år 286 f.Kr., och sedan tog han sitt tredje territorium i Norden när han besegrade Lysimachos år 281 f.Kr. Kungen i norr blev befäst på tronen år 281 f.Kr.

Det fredsfördrag som senare slöts med kungen i söder ägde rum år 252 f.Kr. Sex år senare, år 246 f.Kr., dödades Berenike (den sydliga prinsessan), hennes son och hela hennes följe. Kungen i söder tillfångatog därefter Laodikes son, Seleukos Kallinikos, och förde honom med sig tillbaka till Egypten, där han dog genom att falla från en häst. Den förste kungens i norr regeringstid varade från 281 f.Kr. till 246 f.Kr., vilket motsvarar trettiofem år.

Den första kungen i norr i kapitel elva besegrade tre geografiska hinder för att bli befäst på tronen. Det hedniska Rom besegrade också tre geografiska hinder för att bli befäst på tronen [Se Daniel 8:9], och det påvliga Rom besegrade tre geografiska hinder för att bli befäst på tronen [Se Daniel 7:20]. Det moderna Rom besegrar också tre geografiska hinder för att bli befäst på tronen [Se Daniel 11:40–43].

När den förste kungen i norr väl hade blivit insatt på tronen, regerade han i trettiofem år. När det hedniska Rom väl hade blivit insatt på tronen, regerade det under en "tid" (trehundrasextio år). När det påvliga Rom väl hade blivit insatt på tronen, regerade det under "en tid och tider och en halv tid" (ett tusen tvåhundrasextio år). När det moderna Rom väl har blivit insatt på tronen, kommer det att regera under symboliska fyrtiotvå månader (också angivet som "en timme").

Syster White upplyser oss om att "mycket av den historia som återges i Daniel kapitel elva skall upprepas". Hon citerar därefter verserna trettioett till trettiosex och säger: "scener liknande dem som beskrivs i dessa ord kommer att äga rum." I dessa verser blir det påvliga Rom ("förödelsens styggelse") "insatt" på tronen år 538, och därefter förföljer det Guds folk under "många dagar" (ett tusen två hundra sextio år), till dess att den första "förbittringen" fullbordas år 1798. Historien i verserna trettioett till trettiosex upprepas i de sista sex verserna i kapitel elva, men denna historia blev också fullkomligt förebildad i verserna fem till nio.

Upprättandet av Seleukos som kungen i norr år 281 f.Kr. sammanfaller med året 538. Båda representerar tronbestigningen av kungen i norr vid avslutningen av erövringen av tre geografiska hinder. Perioden för det påvliga herraväldet uttrycks på flera sätt: ett tusen två hundra sextio dagar, fyrtiotvå månader, en tid, tider och en halv tid, ett skede, och tre och ett halvt år. Seleukos' regering varade i trettiofem år, och en tiondel, eller en tionde, av trettiofem är tre och ett halvt. En tiondel av trettiofem år uttrycks också som "tre komma fem" (3,5) år. "Tre och ett halvt" är en symbol för perioden av påvligt herravälde.

Påvedömet fick sitt dödliga sår år 1798, när kungen i söder, Napoleon Bonaparte (som betyder "den lyckobegåvade sonen"), sände sin general för att ta påven till fånga. Ett år senare, 1799, dog påven i landsflykt, liksom den förste kungen i norr, som också hade förts bort i fångenskap av kungen i söder. Seleukos Kallinikos dog genom att falla av en häst medan han var fånge i Egypten. Påven är den som red på vilddjuret. Vilddjuret representerade det politiska system som påven använde för att utföra sina sataniska verk. Detta vilddjur dödades år 1798, och påven, som hade ridit på och regerat över vilddjuret, dog ett år senare. Seleukos Kallinikos dog genom att falla av en häst (det vilddjur han red på). Påvedömet's fångenskap åren 1798 och 1799 förebildades fullkomligt av den förste kungen i norrs fångenskap.

Det som framkallade den södra kungens vrede mot den norra kungen var ett brutet fredsfördrag, framställt genom åsidosättandet av Berenike (den södra bruden) och hennes efterföljande död genom Laodikes hand. Napoleon hade 1797 ingått ett fredsfördrag mellan det revolutionära Frankrike och de påvliga staterna. Fördraget uppkallades efter staden Tolentino i Ancona, Italien, där det hade undertecknats. Det upphörde officiellt i februari 1798, när Frankrike tog påven till fånga. Anledningen till att fördraget upphävdes var Frankrikes strävan att sprida sin revolution.

Napoleons general Duphot befann sig i Rom år 1797 som en del av den franska expeditiönsstyrka som sändes av Direktoriets, Frankrikes dåvarande styrande regering. Syftet med den franska expeditionen till Italien, var general Duphots närvaro i Rom ingick, var att stödja den Romerska republiken, en kortlivad lydstat som upprättats av franska revolutionsstyrkor på den italienska halvön. Fransmännen var under denna period aktivt engagerade i att stödja revolutionära rörelser och sprida revolutionära ideal över hela Europa. I Italien sökte de störta monarkierna och upprätta republiker efter mönster av den Franska republiken.

Duphots närvaro och handlingar i Rom väckte motstånd från konservativa fraktioner, däribland anhängare till Kyrkostaten och den lokala aristokratin. I december 1797, under en konfrontation mellan franska trupper och anhängare till Kyrkostaten, mördades general Duphot, och därmed skapades den förevändning för Napoleon att året därpå sända general Berthier för att ta påven till fånga. Ett brutet fredsfördrag mellan söderns och nordens kungar gav i båda historieskildringarna motivet till att kungen i norr togs till fånga av kungen i söder.

Vers åtta säger: ”skall också föra bort deras gudar till Egypten såsom fångar, jämte deras furstar och deras dyrbara kärl av silver och guld.” När Ptolemaios återvände till Egypten till uppfyllelse av denna vers, gav egyptierna honom titeln ”Euergetes” (Välgöraren), som en hedersbetygelse för hans gärning att återföra deras avgudabilder och föremål som tidigare hade tagits ifrån dem av kungen i norr. År 1798 ägde fransmännens plundring av Rom rum. Historikerna uppger att man under en enda dag såg femhundra hästdragna vagnar, under stark militär bevakning, lämna staden.

Processionen omfattade ett oerhört stort antal antika skulpturer och renässansmålningar som Frankrike tillägnade sig i enlighet med det brutna fredsfördraget i Tolentino. Bland dessa konstverk fanns Laokoongruppen, Apollo Belvedere, Den döende galliern, Amor och Psyke, Ariadne på Naxos, Medici-Venus samt de kolossala gestalterna av Tibern och Nilen; gobelänger och målningar av Rafael, däribland Förklaringen, Madonna di Foligno, Madonna della Sedia, Tizians Santa Conversazione; och många andra verk. Först flera år senare ställdes dessa stulna skatter ut i Musée Napoléonien i Louvren, som öppnades 1807. Liksom Ptolemaios blev firad för att ha återlämnat egyptiernas skatter, placerades de skatter som förts bort från Rom i den del av museet som uppkallats efter Napoleon.

Verserna fem till och med nio utgör en fullkomlig parallell till historien som börjar år 538 och slutar 1798 och 1799. De överensstämmer med verserna trettioett till och med trettiosex, vilket framställs i kapitlets sex sista verser, vilka beskriver det slutliga bemyndigandet av det moderna Rom när det övervinner tre hinder och slutligen går mot sitt slut utan någon som hjälper det. Vers tio behandlar därefter historien år 1989.

Men hans söner skall rusta sig och samla en stor mängd väldiga härar; och en skall sannerligen komma och svämma över och dra fram; sedan skall han återvända och rusta sig ända fram till hans fäste. Daniel 11:10.

Det historiska uppfyllandet av vers tio är en förebild på 1989, då påvedömet, i hemlig allians med Ronald Reagan, ”svämmade över” och ”drog fram genom” Sovjetunionen och lämnade endast dess fästning (Ryssland), medan Sovjetunionen (USSR) upplöstes i kölvattnet av perestrojkan.

Och vid ändens tid skall kungen i söder stöta mot honom; och kungen i norr skall komma emot honom såsom en stormvind, med vagnar och med ryttare och med många skepp; och han skall tränga in i länderna och översvämma dem och dra fram. Daniel 11:40.

Historien i vers tio utgör en vedergällning för att kungen i norr besegrades av kungen i söder år 246 f.Kr. och är en förebild på en vedergällning för att kungen i norr besegrades av kungen i söder år 1798. Vers fyrtio började med ändens tid år 1798, då kungen i söder (det ateistiska Frankrike) tillfogade kungen i norr (påvemakten) det dödliga såret, och uppfylldes genom Sovjetunionens sammanbrott vid ändens tid år 1989. Ändens tid år 1798 framställs i vers fyrtio genom uttrycket: ”Och vid ändens tid skall kungen i söder stöta mot honom.” Det ”kolon” (:) som skiljer versens sista del åt markerar nästa ”ändens tid” år 1989. ”Och kungen i norr skall komma emot honom såsom en virvelvind, med vagnar och ryttare och med många skepp; och han skall tränga in i länderna och översvämma och fara fram.”

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Varje nation som har trätt fram på handlingens scen har tillåtits inta sin plats på jorden, för att det skulle bli uppenbart om den skulle uppfylla ”Väktarens och den Heliges” avsikt. Profetian har följt uppgången och fallet hos världens stora imperier — Babylon, Medo-Persien, Grekland och Rom. Med vart och ett av dessa, liksom med nationer av mindre makt, upprepade historien sig. Var och en hade sin prøvotid, var och en misslyckades, dess härlighet förbleknade, dess makt vek bort, och dess plats intogs av en annan....”

”Av nationers uppgång och fall, såsom detta tydligt framställs på den heliga Skrifts blad, behöver de lära hur värdelös blott yttre och världslig härlighet är. Babylon, med all sin makt och sin prakt, vars like vår värld sedan dess aldrig har skådat – makt och prakt som för den tidens människor tycktes så fasta och bestående – hur fullständigt har det inte försvunnit! Såsom ”gräsets blomma” har det förgåtts. Så förgår allt som inte har Gud till grundval. Endast det som är förbundet med hans uppsåt och ger uttryck åt hans karaktär kan bestå. Hans principer är det enda fasta som vår värld känner.” Education, 177, 184.